

Naposledy som vám vyrozprávala, ako sa tento rok zatiaľ darí nášmu projektu YWAM Maputo. Ale aký je tento rok pre mňa osobne?

Možno väčšina z vás bude so mnou súhlasiť, že najdôležitejšou časťou života sú vzťahy – akékoľvek. Nedajú sa vynechať nie len v osobnom živote ale ani žiaden „business“, projekt či iná práca sa bez nich nezaobíde. A tu v Afrike to platí dvojnásobne.

Pamätáte si ešte ako som na začiatku roku písala, že tento rok by mal byť rokom „vzmáhania sa v duchu, múdrosti, Božej milosti a obľube u Boha i u ľudí“ (Lk 2, 40.52)? A presne taký je. Takže dnes by som sa s vami rada podelila najmä o časti „v obľube u ľudí“, čo je dobrým základom, nech sa už v mojom mozambickom dobrodružstve stane čokoľvek.

"Hľadám priateľov. Čo znamená 'skrotiť'?"

"Je to už takmer zabudnutá vec," povedala líška. "Znamená to vytvoriť putá."

"Vytvoriť putá?"

"Pravdaže," povedala líška. "Ty si pre mňa zatiaľ len malý chlapec podobný státisícom iných malých chlapcov. A nepotrebujem ťa. A ani ty ma nepotrebuješ. Ja som pre teba iba líška podobná státisícom iných líšok. No ak si ma skrotíš, budeme jeden druhého potrebovať. Budeš pre mňa jediný na svete. Ja budem pre teba jediná na svete..."

"Spoznáme len tie veci, ktoré si skrotíme," povedala líška.

"Čo mám teda urobiť?" spýtal sa malý princ.

"Musíš byť veľmi trpezlivý," odpovedala líška. "Najprv si sadneš do trávy trochu ďalej odo mňa, asi takto. Ja sa budem na teba pozeráť kútikmi očí, a ty nebudeš nič vraviť. Reč je prameňom nedorozumení. Ale každý deň si budeš môcť sadnúť kúsok bližšie..."

(Antoine de Saint-Exupéry: Malý princ, kapitola 21)

Keď som sa v novembri musela odsťahovať z Machavy (štvrť, kde som bývala a kde sídli YWAM), mrzelo ma to. Celá ulica ma poznala, každý ma zdravil. V pekárni oproti som dostávala prednosť v rade. Keď som bola unavená, rada som sa prechádzala len tak po okolí a s mojimi úbohými jazykovými znalosťami sa snažila komunikovať s ľuďmi. Vždy som si pri tom oddýchla a dobre sa pobavila. Milovala som to “Bom dia, Majka. Como está?”

Po nasťahovaní sa do „môjho“ školského centra v Laulane (štvrť, kde teraz bývam), cítila som sa unavená. „Opustila“ som nových priateľov, milých ľudí, miesto srdcu blízke. Nemala som žiadnu energiu začínať odznova. Bytík, ktorý som si mala prenajať ešte nebol k dispozícii a tak som do konca roka bývala s manželmi misionármi, ktorí tu pracujú. Cestovala som do Machavy učiť angličtinu a doma som čas trávila hlavne pripravami hodín. Vedela som, že tu v centre sú študenti, veľa detí, všetci ma poznali (kto by ma tu eventuálne mohol prehliadnuť, však?), ale pre mňa to boli len „tí ľudia tam vonku“.

V novom roku som sa presťahovala do môjho apartmánu uprostred bytov pre študentov s rodinami. Stala som sa ich susedkou. Ešte stále si pamätám tú neistotu a pochynosti v ich očiach pri pozdravoch, keď som prechádzala okolo. Zvlášť jedno malé dievčatko sa ma veľmi bálo a kedykoľvek som sa priblížila, utekala plačúc k mame. Nehovoriac o tom, že moje srdiečko sa zmietalo v podobných pocitoch. Postupne, deň za dňom sme si na seba čoraz viac zvykali. Naučila som sa mená detí, mená mám, priezviská otcov. Po večeroch som sedávala s mamami (mama je oslovenie vydatých žien – aspoň myslím) okolo ohňa rozprávajúc sa pri zohrievaní vody na umývanie. Nerozumela som takmer nič alebo veľmi málo. Tak som tam len tak sedela nič nehovoriac... Neskôr som sa začala hrať s deťmi. Naučili ma ich obľúbenú hru “Quebelesa, darfu, darfu” a kopec ďalších. Dodnes nemám tucha, čo znamenajú. Bola som ich obľúbenec, aj keď väčšinou úplne nemý hráč. Tie menšie deti som zvykla brať na ruky, ale keď som sa unavila a nevedela, čo s nimi ďalej, začala som ich učiť slovenské hry. Ich najobľúbenejšia je “Kolo, kolo mlynské“, ale majú radi aj „Varila myšička kašičku“ a „Zlatá brána otvorená“. :) :)

Raz večer, keď som prišla von, mama M „pilarovala“ – mlela/tíkla kukuricu na múku. Nedalo sa neskúsiť! Týýý brďo, všetky mamy okolo sa na mne smiali do popuku!! Obe ruky ľavé a celkový zjav... proste sranda! Myslela som, že mi ruky odpadnú a tak som im názorne predviedla (ako inak), čo spôsobí kvalitná svalovica na druhý deň. V ten večer sme sa všetci dobre pobavili. :) :)

Už viem „pilarovať“ a vyzerám pri tom celkom obstojne. Akurát ruky mám stále slabé a na africký štandard sa dosť rýchlo unavím. Ale všetci si to spolu užívame. Niektoré malé deti sa dokonca naučili zaspávať mi v náručí pri našich večerných besiedkach. Niekedy pomáham s angličtinou alebo dokonca matematikou, keď niekto potrebuje. A máte to vidieť, keď odchádzam alebo sa vraciam po niekoľkých dňoch (pretože necestujem po zotmení, musím u niekoho

V obľube u ľudí - Mozambické novinky od Majky

Napísal Majka Kuriaková
Štvrtok, 30 Jún 2011 14:57

prespať, ak idem na akciu, ktorá končí po 15), ako sa okolo ozýva: Mana Majka, mana Majka, mana Majka... (mana je oslovenie pre slobodnú ženu – aspoň dúfam). Už viac nie sme iba „tá biela baba“ a „tí ľudia tam vonku“. :)

Ďalšia historka by bola o ulici, kde je moja autobusová zastávka. Mám tam „svoj“ obchodík, kde nakupujem zeleninu, ďalší na maslo, stánok na ovocie, chlieb... Nikdy toho s predavačkami veľa nenahovorím. (Prečo asi? :)) Ale teraz sme niečo ako kamošky. Jedna z nich ma dokonca ochraňovala, keď sa ma miestny čudák snažil otravovať. Ľudia ma poznávajú na zastávkach, v autobusoch, dokonca raz sa ma pokladníčka pri platení v jednom nákupnom centre v meste pýtala, či nastupujem na Magoanine (názov zastávky). Jednoducho ma poznajú, lebo každý deň prechádzam kúsok povedľa.

Od začiatku roku prišlo do YWAMu kopec nových ľudí. Pretože som chodila denne do školy v meste, nedalo sa mi pravidelne chodiť na všetky naše aktivity. (Vzdialenosti hromadnou dopravou: Laulane – city: 1-3 hod, Laulane – Machava: 1-3 hod, city – Machava: 1-3 hod) Takže po skončení kurzu na konci apríla som sa rozhodla nepokračovať hneď s ďalšou úrovňou ale popracovať na “zapadnutí” do skupiny. (A pravdupovediac, nie som ani génius a potrebovala som „zaplátať nejaké tie diery”. Portugalčina je síce dosť logický jazyk, ale princípy a výnimky sa musia iba „nadrviť”. Napr. je tu asi 18 časov a spôsobov, čo znamená, že pre každé sloveso treba vedieť 66 tvarov. Majú 3 vzory pre pravidelné slovesá a 35 nepravidelných slovičiek/vzorov. Dohromady to znamená, že človek by mal vedieť a byť schopný používať 2508 rôznych tvarov. No a to už zaberie nejakú tú chvíľu.) Začala som teda 3-4krát do týždňa chodiť do Machavy, prespávať u kolegýň, pomáhať im na rôznych projektoch, hlavne s malými nedôležitými manuálnymi činnosťami a fotením. Dokázala som sa s nimi už trochu rozprávať ale hlbšie konverzácie stále trochu “bolia”... A čo myslíte? Napriek všetkému mám ďalších priateľov. :) A navyše Boh mi daroval priazeň nie len mojich kolegov ale aj ľudí, s ktorými / pre ktorých pracujú. Jedna pani dokonca zmenila meno svojej dcéry na Majka. :)

Verný priateľ je ako mocná pevnosť, kto takého nájde, nájde si poklad. (Sir 6: 14)